

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 17 juni 2021 *

”Begäran om förhandsavgörande – Immateriella rättigheter – Upphovsrätt och närstående rättigheter – Direktiv 2001/29/EG – Artikel 3.1 och 3.2 – Begreppet tillgängliggörande för allmänheten – Nedladdning genom ett peer-to-peer-nätverk av en fil innehållande ett skyddat verk och samtidigt tillgängliggörande av delar av filen i nedladdningssyfte – Direktiv 2004/48/EG – Artikel 3.2 – Missbruk av åtgärder, förfaranden och sanktioner – Artikel 4 – Personer som har rätt att begära tillämpning av åtgärderna, förfarandena och sanktionerna – Artikel 8 – Rätt till information – Artikel 13 – Begreppet skada – Förordning (EU) 2016/679 – Artikel 6.1 första stycket f – Skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter – Laglig behandling av personuppgifter – Direktiv 2002/58/EG – Artikel 15.1 – Lagstiftningsåtgärder som syftar till att begränsa omfattningen av vissa rättigheter och skyldigheter – Grundläggande rättigheter – Artiklarna 7, 8, 17.2 och 47 första stycket i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna”

I mål C-597/19,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Ondernemingsrechtbank Antwerpen (Näringsdomstolen i Antwerpen, Belgien) genom beslut av den 29 juli 2019, som inkom till domstolen den 6 augusti 2019, i målet

Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited

mot

Telenet BVBA,

ytterligare deltagare i rättegången:

Proximus NV,

Scarlet Belgium NV,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden E. Regan samt domarna M. Ilešič (referent), E. Juhász, C. Lycourgos och I. Jarukaitis,

* Rättegångsspråk: nederländska.

generaladvokat: M. Szpunar,

justitiesekreterare: handläggaren C. Strömholm,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 10 september 2020,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited, genom T. Toremans och M. Hügel, advokaten,
- Telenet BVBA, genom H. Haouideg, avocat, och S. Debaene, advocaat,
- Proximus NV och Scarlet Belgium NV, genom B. Van Asbroeck, avocat, samt I. De Moortel och P. Hechtermans, advokaten,
- Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av P. Pucciariello, avvocato dello Stato,
- Österrikes regering, genom J. Schmoll, i egenskap av ombud,
- Polens regering, genom B. Majczyna, i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom F. Wilman, H. Kranenborg och J. Samnadda, samtliga i egenskap av ombud,

och efter att den 17 december 2020 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 3.1 och 3.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/29/EG av den 22 maj 2001 om harmonisering av vissa aspekter av upphovsrätt och närstående rättigheter i informationssamhället (EGT L 167, 2001, s. 10), artiklarna 3.2, 4, 8 och 13 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/48/EG av den 29 april 2004 om säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter (EUT L 157, 2004, s. 45, och rättelse i EUT L 195, 2004, s. 16) samt artikel 6.1 första stycket f i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 2016, s. 1) jämförd med artikel 15.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58/EG av den 12 juli 2002 om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation (direktiv om integritet och elektronisk kommunikation) (EGT L 201, 2002, s. 37), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/136/EG av den 25 november 2009 (EUT L 337, 2009, s. 11) (nedan kallat direktiv 2002/58).

- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited (nedan kallat Mircom), ett bolag bildat enligt cypriotisk rätt som är innehavare av vissa rättigheter till ett stort antal pornografiska filmer tillverkade av åtta företag etablerade i Förenta staterna och Kanada, och Telenet BVBA, ett bolag etablerat i Belgien, som bland annat tillhandahåller internetbaserade tjänster. Målet rör Telenets vägran att tillhandahålla information som gör det möjligt att identifiera företagets kunder på grundval av tusentals ip-adresser som för Mircoms räkning samlats in av ett specialiserat bolag, genom ett peer-to-peer-nätverk, där vissa av Telenets kunder påstås ha tillgängliggjort filmer ur Mircoms katalog genom Bittorrent-protokollet.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Immateriellrätt

– Direktiv 2001/29

- 3 Skälen 3, 4, 9, 10 och 31 i direktiv 2001/29 har följande lydelse:
- ”(3) Den föreslagna harmoniseringen kommer att underlätta genomförandet av den inre marknadens fyra friheter och har samband med efterlevnaden av de grundläggande rättsprinciperna och särskilt avseende äganderätt, inklusive immateriellrätt, samt yttrandefrihet och allmänintresset.
- (4) Harmoniserade rättsliga ramar för upphovsrätt och närstående rättigheter kommer genom ökad klarhet i rättsligt hänseende och genom att en hög skyddsnivå skapas inom området för immateriellrätt att uppmuntra till betydande investeringar i kreativ och innovativ verksamhet ...
- ...
- (9) Utgångspunkten för en harmonisering av upphovsrätt och närstående rättigheter måste vara en hög skyddsnivå, eftersom dessa rättigheter har en avgörande betydelse för det intellektuella skapandet. Skyddet av dem bidrar till att bevara och utveckla kreativiteten och gagnar upphovsmän, utövande konstnärer, producenter, konsumenter, kultur, näringsliv och allmänhet. Immateriellrätt har därför erkänts som en integrerad del av äganderätten.
- (10) För att upphovsmännen och de utövande konstnärerna skall kunna fortsätta med sin skapande och konstnärliga verksamhet måste de få en skälig ersättning för utnyttjandet av sina verk och detsamma gäller producenterna som måste kunna finansiera denna verksamhet. De investeringar som krävs för att producera varor, t.ex. fonogram, filmer eller multimedieprodukter, och tjänster, t.ex. sådana som tillhandahålls på begäran, är betydande. Ett tillfredsställande rättsligt skydd av immateriella rättigheter är nödvändigt för att säkerställa sådan ersättning och för att möjliggöra en tillfredsställande avkastning på investeringarna.

...

(31) En skäligen avvägning mellan rättigheter och intressen hos de olika kategorierna av rättssinnehavare samt mellan de olika kategorierna av rättssinnehavare och användarna av skyddade alster måste upprätthållas. ...”

4 I artikel 3 i direktivet, med rubriken ”Rätten till överföring av verk till allmänheten och rätten att göra andra alster tillgängliga för allmänheten”, föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna skall ge upphovsmän en ensamrätt att tillåta eller förbjuda varje överföring till allmänheten av deras verk, på trådbunden eller trådlös väg, inbegripet att verken görs tillgängliga för allmänheten på ett sådant sätt att enskilda kan få tillgång till dessa verk från en plats och vid en tidpunkt som de själva väljer.

2. Medlemsstaterna ska ge ensamrätt att tillåta eller förbjuda tillgängliggörandet för allmänheten, på trådbunden eller trådlös väg, på ett sådant sätt att enskilda kan få tillgång till dem från en plats och vid en tidpunkt som de själva väljer,

...

c) för framställarna av de första upptagningarna av filmer: av originalet och kopior av deras filmer,
...

...

3. De rättigheter som avses i punkterna 1 och 2 skall inte anses vara konsumerade genom någon form av överföring till allmänheten eller genom att alster görs tillgängliga för allmänheten enligt denna artikel.”

– **Direktiv 2004/48**

5 Skälen 10, 14 och 18 i direktiv 2004/48 har följande lydelse:

”(10) Syftet med detta direktiv är att tillnärma lagstiftningarna för att uppnå en hög, likvärdig och enhetlig skyddsnivå för immateriella rättigheter på den inre marknaden.

...

(14) De åtgärder som anges i artiklarna 6.2, 8.1 och 9.2 behöver bara tillämpas när det gäller handlingar som utförs i kommersiell skala. Detta påverkar inte medlemsstaternas möjligheter att också tillämpa dessa åtgärder på andra handlingar. Handlingar som utförs i kommersiell skala är sådana som utförs för att uppnå en direkt eller indirekt kommersiell eller ekonomisk fördel; detta utesluter i allmänhet handlingar som utförs av slutkonsumenter i god tro.

...

(18) Inte bara rättighetshavarna, utan också andra personer som har ett direkt intresse och partsbehörighet, vilket kan inbegripa branschsammanlutningar som förvaltar rättigheter eller tillvaratar gemensamma och enskilda intressen inom sitt ansvarsområde, bör ha rätt att begära tillämpning av åtgärderna, förfarandena och sanktionerna i den mån detta tillåts i och överensstämmer med tillämplig lag.”

6 Artikel 2 i direktivet har rubriken ”Tillämpningsområde”. I artikel 2.1 och 2.3 a föreskrivs följande:

”1. Utan att det påverkar de medel som föreskrivs eller kan komma att föreskrivas i gemenskapslagstiftningen eller i nationell lagstiftning, förutsatt att dessa medel är gynnsammare för rättighetshavaren, skall de åtgärder, förfaranden och sanktioner som föreskrivs i detta direktiv vara tillämpliga, i enlighet med artikel 3, vid varje intrång i de immateriella rättigheter som följer av gemenskapsrätten och/eller den berörda medlemsstatens nationella rätt.

...

3. Detta direktiv skall inte påverka

a) de gemenskapsrättsliga bestämmelser som reglerar den materiella delen av immaterialrätten, [Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 1995, s. 31)] ...”

7 Kapitel II i direktiv 2004/48, med rubriken ”Åtgärder, förfaranden och sanktioner”, innehåller artiklarna 3–15. I artikel 3, med rubriken ”Allmän skyldighet”, föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna skall tillhandahålla de åtgärder, förfaranden och sanktioner som är nödvändiga för att säkerställa skyddet för de immateriella rättigheter som omfattas av detta direktiv. Åtgärderna, förfarandena och sanktionerna skall vara rättvisa och skäliga, inte onödigt komplicerade eller kostsamma och inte medföra oskäliga tidsfrister eller omotiverade dröjsmål.

2. Åtgärderna, förfarandena och sanktionerna skall också vara effektiva, proportionella och avskräckande och skall tillämpas så att hinder för lagenlig handel inte uppkommer och så att missbruk inte sker.”

8 Artikel 4 i direktiv 2004/48, med rubriken ”Personer som har rätt att begära tillämpning av åtgärderna, förfarandena och sanktionerna”, har följande lydelse:

”Medlemsstaterna skall tillerkänna följande personer och organ rätten att ansöka om tillämpning av de åtgärder, förfaranden och sanktioner som avses i detta kapitel:

a) personer som innehar immateriella rättigheter, i överensstämmelse med bestämmelserna i tillämplig lag,

b) alla andra personer som får utnyttja dessa rättigheter, i synnerhet licenstagare, i den mån detta tillåts i och överensstämmer med bestämmelserna i tillämplig lag,

c) organ som förvaltar kollektiva immateriella rättigheter och som regelmässigt anses ha rätt att företräda innehavare av immateriella rättigheter, i den mån detta tillåts i och överensstämmer med bestämmelserna i tillämplig lag,

d) organ som tillvaratar branschintressen och som regelmässigt anses ha rätt att företräda innehavare av immateriella rättigheter, i den mån detta tillåts i och överensstämmer med bestämmelserna i tillämplig lag.”

9 Artikel 6 i samma direktiv har rubriken ”Bevisning”. Artikel 6.2 föreskriver följande:

”Under samma förutsättningar skall medlemsstaterna, när det gäller ett intrång som har begåtts i kommersiell skala, se till att de behöriga rättsliga myndigheterna där så är lämpligt, på begäran av en part, kan besluta att bank-, finans- eller affärshandlingar som motparten förfogar över skall läggas fram, förutsatt att sekretessbelagd och annan konfidentiell information skyddas.”

10 I artikel 8 i nämnda direktiv, som har rubriken ”Rätt till information”, föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna skall se till att de behöriga rättsliga myndigheterna, i samband med en rättegång om immaterialrättsintrång och som svar på en berättigad och proportionell begäran av käranden, får besluta att information om ursprung och distributionsnät för de intrångsgörande varorna eller tjänsterna skall lämnas av intrångsgöraren och/eller annan person som

- a) har befunnits förfoga över intrångsgörande varor i kommersiell skala,
- b) har befunnits använda intrångsgörande tjänster i kommersiell skala,
- c) har befunnits i kommersiell skala tillhandahålla tjänster som använts i intrångsgörande verksamhet,
eller
- d) har pekats ut av en person som avses i a, b eller c såsom delaktig i produktion, tillverkning eller distribution av varorna eller tillhandahållandet av tjänsterna.

2. Informationen i punkt 1 skall, om lämpligt, omfatta

- a) namn och adress på producenter, tillverkare, distributörer, leverantörer och andra som tidigare innehaft respektive använt varorna eller tjänsterna, samt på tilltänkta grossister och detaljister,
- b) uppgifter om hur mycket som producerats, tillverkats, levererats, mottagits eller beställts samt om erhållet pris på varorna eller tjänsterna.

3. Punkterna 1 och 2 skall inte påverka tillämpningen av andra lagbestämmelser som

- a) ger rättighetshavaren rätt till ytterligare information,
- b) reglerar hur information som lämnas enligt denna artikel får användas i civilrättsliga eller straffrättsliga förfaranden,
- c) reglerar ansvar för missbruk av rätten till information,
- d) gör det möjligt att vägra lämna sådan information som skulle tvinga den person som avses i punkt 1 att medge egen eller nära anhörigs medverkan i ett immaterialrättsintrång, eller
- e) reglerar sekretesskydd för informationskällor eller behandling av personuppgifter.”

- 11 I artikel 9.2 i direktiv 2004/48, under rubriken ”Interimistiska åtgärder och säkerhetsåtgärder”, föreskrivs följande:

”När det gäller intrång som begås i kommersiell skala skall medlemsstaterna se till att de behöriga rättsliga myndigheterna, om den skadelidande parten påvisar omständigheter som kan äventyra indrivningen av skadestånd, får belägga fast och rörlig egendom som tillhör den påstådda intrångsgöraren med kvarstad, innefattande en möjlighet att frysa dennes bankkonton och andra tillgångar. I detta syfte får de behöriga myndigheterna besluta att bank-, finans- eller affärshandlingar ska lämnas ut, eller om lämplig tillgång till relevant information.”

- 12 I direktivets artikel 13, som har rubriken ”Skadestånd”, anges följande:

”1. Medlemsstaterna skall se till att de behöriga rättsliga myndigheterna, efter ansökan från den skadelidande parten, förpliktar den som har begått immaterialrättsintrång och som visste eller rimligen borde ha vetat att han eller hon ägnade sig åt intrångsgörande verksamhet, att betala ett skadestånd till rättighetshavaren som är lämpligt i förhållande till den faktiska skada som denne har orsakats till följd av intrånget.

När de rättsliga myndigheterna fastställer skadeståndet

a) skall de beakta alla relevanta omständigheter, såsom de negativa ekonomiska konsekvenserna, däribland utebliven vinst, för den skadelidande parten, den otillbörliga vinst som intrångsgöraren har gjort och, där så är lämpligt, omständigheter av annan än rent ekonomisk betydelse, såsom ideell skada som rättighetshavaren har förorsakats genom intrånget,

eller

b) kan de, som ett alternativ till a där så är lämpligt, fastställa skadeståndet till ett engångsbelopp på grundval av sådana faktorer som åtminstone det belopp som skulle ha betalats i royalty eller avgift om intrångsgöraren hade begärt tillstånd att nyttja den immateriella rättigheten i fråga.

2. För de fall då en intrångsgörare har begått ett immaterialrättsintrång utan att ha vetat eller rimligen borde ha vetat om det, får medlemsstaterna föreskriva att de rättsliga myndigheterna får förordna om återbetalning av vinst eller betalning av skadestånd som kan vara fastställt i förväg.”

– *Direktiv 2014/26/EU*

- 13 I artikel 39 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/26/EU av den 26 februari 2014 om kollektiv förvaltning av upphovsrätt och närstående rättigheter och gränsöverskridande licensiering av rättigheter till musikaliska verk för användning på nätet på den inre marknaden (EUT L 84, 2014, s. 72), med rubriken ”Anmälan av kollektiva förvaltningsorganisationer”, föreskrivs följande:

”Senast den 10 april 2016 ska medlemsstaterna, på grundval av den information som de förfogar över, förse kommissionen med en förteckning över kollektiva förvaltningsorganisationer som är etablerade på deras territorier.

Medlemsstaterna ska utan onödigt dröjsmål anmäla eventuella ändringar av denna förteckning till kommissionen.

Kommissionen ska offentliggöra denna information och hålla den uppdaterad.”

Lagstiftningen om skydd av personuppgifter

– Direktiv 95/46

- 14 Artikel 7 f i direktiv 95/46 ingår i kapitel II avsnitt II, med rubriken ”Principer som gör att uppgiftsbehandling kan tillåtas”. Där föreskrevs följande:

”Medlemsstaterna skall föreskriva att personuppgifter får behandlas endast om

...

f) behandlingen är nödvändig för ändamål som rör berättigade intressen hos den registeransvarige eller hos den eller de tredje män till vilka uppgifterna har lämnats ut, utom när sådana intressen uppvägs av den registrerades intressen eller dennes grundläggande fri- och rättigheter som kräver skydd under artikel 1.1.”

- 15 Artikel 8.1 och 8.2 e i direktivet hade följande lydelse:

”1. Medlemsstaterna skall förbjuda behandling av personuppgifter som avslöjar ras eller etniskt ursprung, politiska åsikter, religiös eller filosofisk övertygelse, medlemskap i fackförening samt uppgifter som rör hälsa och sexualliv.

2. Punkt 1 gäller inte om

...

e) behandlingen rör uppgifter som på ett tydligt sätt offentliggörs av den registrerade eller är nödvändiga för att kunna fastslå, göra gällande eller försvara rättsliga anspråk.”

- 16 I artikel 13.1 g i nämnda direktiv föreskrevs följande:

”Medlemsstaterna får genom lagstiftning vidta åtgärder för att begränsa omfattningen av de skyldigheter och rättigheter som anges i artiklarna 6.1, 10, 11.1, 12 och 21 i fall då en sådan begränsning är en nödvändig åtgärd med hänsyn till

...

g) skydd av den registrerade eller andras rättigheter och friheter”.

– Förordning 2016/679

- 17 Artikel 4 i förordning 2016/679 har rubriken ”Definitioner”. I artikel 4.1, 4.2, 4.9 och 4.10 preciseras följande:

”I denna förordning avses med

- 1) *personuppgifter*: varje upplysning som avser en identifierad eller identifierbar fysisk person (nedan kallad en *registrerad*), varvid en identifierbar fysisk person är en person som direkt eller indirekt kan identifieras särskilt med hänvisning till en identifierare som ett namn, ett identifikationsnummer, en lokaliseringssuppgift eller onlineidentifikatorer eller en eller flera faktorer som är specifika för den fysiska personens fysiska, fysiologiska, genetiska, psykiska, ekonomiska, kulturella eller sociala identitet,
- 2) *behandling*: en åtgärd eller kombination av åtgärder beträffande personuppgifter eller uppsättningar av personuppgifter, oberoende av om de utförs automatiserat eller ej, såsom insamling, registrering, organisering, strukturering, lagring, bearbetning eller ändring, framtagning, läsning, användning, utlämning genom överföring, spridning eller tillhandahållande på annat sätt, justering eller sammanförande, begränsning, radering eller förstöring,

...

- 9) *mottagare*: en fysisk eller juridisk person, offentlig myndighet, institution eller annat organ till vilket personuppgifterna utlämnas, vare sig det är en tredje part eller inte; ...
- 10) *tredje part*: en fysisk eller juridisk person, offentlig myndighet, institution eller organ som inte är den registrerade, den personuppgiftsansvarige, personuppgiftsbiträdet eller de personer som under den personuppgiftsansvariges eller personuppgiftsbitrådets direkta ansvar är behöriga att behandla personuppgifterna”.

18 Artikel 6 i förordningen har rubriken ”Laglig behandling av personuppgifter”. I artikel 6.1 första stycket f och andra stycket föreskrivs följande:

”Behandling är endast laglig om och i den mån som åtminstone ett av följande villkor är uppfyllt:

...

- f) Behandlingen är nödvändig för ändamål som rör den personuppgiftsansvariges eller en tredje parts berättigade intressen, om inte den registrerades intressen eller grundläggande rättigheter och friheter väger tyngre och kräver skydd av personuppgifter, särskilt när den registrerade är ett barn.

Led f i första stycket ska inte gälla för behandling som utförs av offentliga myndigheter när de fullgör sina uppgifter.”

19 I artikel 9 i förordningen, med rubriken ”Behandling av särskilda kategorier av personuppgifter”, föreskrivs i punkt 2 e och f att förbudet mot behandling av vissa typer av personuppgifter som avslöjar bland annat uppgifter om en fysisk persons sexualliv eller sexuella läggning inte ska tillämpas när behandlingen rör personuppgifter som på ett tydligt sätt har offentliggjorts av den registrerade eller när behandlingen är nödvändig för att fastställa, göra gällande eller försvara rättsliga anspråk eller som en del av domstolarnas dömande verksamhet.

- 20 Artikel 23 i förordning 2016/679 har rubriken ”Begränsningar”. I artikel 23.1 i och j föreskrivs följande:

”Det ska vara möjligt att i unionsrätten eller i en medlemsstats nationella rätt som den personuppgiftsansvarige eller personuppgiftsbiträdet omfattas av införa en lagstiftningsåtgärd som begränsar tillämpningsområdet för de skyldigheter och rättigheter som föreskrivs i artiklarna 12–22 och 34, samt artikel 5 i den mån dess bestämmelser motsvarar de rättigheter och skyldigheter som fastställs i artiklarna 12–22, om en sådan begränsning sker med respekt för andemeningen i de grundläggande rättigheterna och friheterna och utgör en nödvändig och proportionell åtgärd i ett demokratiskt samhälle i syfte att säkerställa

...

- i) skydd av den registrerade eller andras rättigheter och friheter,
- j) verkställighet av civilrättsliga krav.”

- 21 Artikel 94 i förordning 2016/679, med rubriken ”Upphävande av direktiv [95/46]”, har följande lydelse:

”1. Direktiv [95/46] ska upphöra att gälla med verkan från och med den 25 maj 2018.

2. Hänvisningar till det upphävda direktivet ska anses som hänvisningar till denna förordning. ...”

- 22 I artikel 95 i samma förordning, med rubriken ”Förhållande till direktiv [2002/58]”, föreskrivs följande:

”Denna förordning ska inte innebära några ytterligare förpliktelser för fysiska eller juridiska personer som behandlar personuppgifter inom ramen för tillhandahållande av allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster i allmänna kommunikationsnät i unionen, när det gäller områden inom vilka de redan omfattas av särskilda skyldigheter för samma ändamål i enlighet med direktiv [2002/58].”

– *Direktiv 2002/58*

- 23 Artikel 1 i direktiv 2002/58 har rubriken ”Tillämpningsområde och syfte”. I artikel 1.1 och 1.2 föreskrivs följande:

”1. Genom detta direktiv möjliggörs en harmonisering av nationella bestämmelser för att säkerställa ett likvärdigt skydd av de grundläggande fri- och rättigheterna, särskilt rätten till integritet och konfidentialitet, när det gäller behandling av personuppgifter inom sektorn för elektronisk kommunikation, samt för att säkerställa fri rörlighet för sådana uppgifter samt för utrustning och tjänster avseende elektronisk kommunikation inom gemenskapen.

2. Bestämmelserna i detta direktiv skall precisera och komplettera direktiv [95/46] för de ändamål som avses i punkt 1. ...”

24 Artikel 2 i direktiv 2002/58, med rubriken ”Definitioner”, innehåller följande bestämmelse i andra stycket b:

”Dessutom skall följande definitioner gälla:

...

b) *trafikuppgifter*: alla uppgifter som behandlas i syfte att överföra en kommunikation via ett elektroniskt kommunikationsnät eller för att fakturera den.”

25 I artikel 5 i direktivet, med rubriken ”Konfidentialitet vid kommunikation”, föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna skall genom nationell lagstiftning säkerställa konfidentialitet vid kommunikation och därmed förbundna trafikuppgifter via allmänna kommunikationsnät och allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster. De skall särskilt förbjuda avlyssning, uppfångande med tekniskt hjälpmedel, lagring eller andra metoder som innebär att kommunikationen och de därmed förbundna trafikuppgifterna kan fångas upp eller övervakas av andra personer än användarna utan de berörda användarnas samtycke, utom när de har laglig rätt att göra detta i enlighet med artikel 15.1. Denna punkt får inte förhindra teknisk lagring som är nödvändig för överföring av kommunikationen utan att det påverkar principen om konfidentialitet.

2. Punkt 1 får inte påverka sådan inspelning av kommunikation och därmed förbundna trafikuppgifter som är tillåten enligt lag när den utförs i samband med laglig affärsverksamhet för att tillhandahålla bevis på en affärstransaktion eller annan affärskommunikation.

3. Medlemsstaterna ska se till att lagring av information eller tillgång till information som redan är lagrad i en abonnents eller användares terminalutrustning endast är tillåten på villkor att abonnenten eller användaren i fråga har gett sitt samtycke efter att ha fått tillgång till tydlig och fullständig information, i enlighet med direktiv [95/46], bland annat om ändamålen med behandlingen av uppgifterna. Detta får inte förhindra någon teknisk lagring eller åtkomst som endast sker för att utföra överföringen av en kommunikation via ett elektroniskt kommunikationsnät eller det som är absolut nödvändigt för att leverantören ska kunna tillhandahålla en av informationssamhällets tjänster som användaren eller abonnenten uttryckligen har begärt.”

26 I artikel 6 i direktivet, med rubriken ”Trafikuppgifter”, föreskrivs följande:

”1. Trafikuppgifter om abonnenter och användare som behandlas och lagras av leverantören av ett allmänt kommunikationsnät eller en allmänt tillgänglig elektronisk kommunikationstjänst skall utplånas eller avidentifieras när de inte längre behövs för sitt syfte att överföra en kommunikation, utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 2, 3 och 5 i den här artikeln samt artikel 15.1.

2. Trafikuppgifter som krävs för abonnentfakturering och betalning av samtrafikavgifter får behandlas. Sådan behandling är tillåten endast fram till utgången av den period under vilken det lagligen går att göra invändningar mot fakturan eller kräva betalning.

3. I syfte att saluföra elektroniska kommunikationstjänster eller i syfte att tillhandahålla mervärdestjänster får en leverantör av en allmänt tillgänglig elektronisk kommunikationstjänst

behandla de uppgifter som avses i punkt 1 i den utsträckning och under den tidsperiod som är nödvändig för sådana tjänster eller sådan marknadsföring, om den abonnent eller användare som uppgifterna gäller i förväg har samtyckt till detta. Användare eller abonnenter ska ha möjlighet att när som helst dra tillbaka sitt samtycke till behandling av trafikuppgifter.

4. Tjänsteleverantören skall informera abonnenten eller användaren om de typer av trafikuppgifter som behandlas och om behandlingens varaktighet för de ändamål som anges i punkt 2 och, innan samtycke erhålles, för de ändamål som anges i punkt 3.

5. Behandlingen av trafikuppgifter skall, i enlighet med punkterna 1, 2, 3 och 4, begränsas till sådana personer som av leverantören av allmänna kommunikationsnät och allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster getts i uppdrag att sköta fakturering, trafikstyrning, kundförfrågningar, spårning av bedrägerier, marknadsföring av elektroniska kommunikationstjänster eller tillhandahållande av en mervärdestjänst, och behandlingen skall begränsas till sådant som är nödvändigt för dessa verksamheter.

6. Punkterna 1, 2, 3 och 5 skall tillämpas utan att det påverkar behöriga organs möjlighet att få information om trafikuppgifter, i enlighet med tillämplig lagstiftning, i syfte att avgöra tvister, i synnerhet sådana som gäller samtrafik och fakturering.”

27 Artikel 15 i direktiv 2002/58 har rubriken ”Tillämpningen av vissa bestämmelser i direktiv [95/46]”. I artikel 15.1 föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna får genom lagstiftning vidta åtgärder för att begränsa omfattningen av de rättigheter och skyldigheter som anges i artikel 5, artikel 6, artikel 8.1, 8.2, 8.3 och 8.4 och artikel 9 i detta direktiv när en sådan begränsning i ett demokratiskt samhälle är nödvändig, lämplig och proportionell för att skydda nationell säkerhet (dvs. statens säkerhet), försvaret och allmän säkerhet samt för förebyggande, undersökning, avslöjande av och åtal för brott eller vid obehörig användning av ett elektroniskt kommunikationssystem enligt artikel 13.1 i direktiv [95/46]. Medlemsstaterna får för detta ändamål bland annat vidta lagstiftningsåtgärder som innebär att uppgifter får bevaras under en begränsad period som motiveras av de skäl som fastställs i denna punkt. Alla åtgärder som avses i denna punkt ska vara i enlighet med de allmänna principerna i unionslagstiftningen, inklusive principerna i artikel 6.1 och 6.2 [FEU].”

Belgisk rätt

28 Enligt artikel XI.165.1 fjärde stycket i Wetboek Economisch Recht (lagen om ekonomisk rätt) har endast upphovsmannen till ett litterärt eller konstnärligt verk rätt att göra verket tillgängligt för allmänheten på något sätt, inbegripet genom att göra verket tillgängligt för allmänheten på ett sådant sätt att enskilda kan få tillgång till verket från en plats och vid en tidpunkt som de själva väljer.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

29 Den 6 juni 2019 väckte Mircom talan vid Ondernemingsrechtbank Antwerpen (Näringsdomstolen i Antwerpen, Belgien), och yrkade bland annat att Telenet skulle föreläggas att överlämna identifieringsuppgifter för de kunder vars internetanslutningar hade använts för att i ett peer-to-peer-nätverk, med hjälp av Bittorrent-protokollet, dela filmer från Mircoms katalog.

- 30 Mircom har nämligen påstått sig inneha tusentals dynamiska ip-adresser, vilka registrerats för dess räkning, med hjälp av programvaran FileWatchBT, av Media Protector GmbH, ett bolag med säte i Tyskland, vid tidpunkten för uppkopplingen av Telenets kunder med hjälp av programvaran för delning mellan klient och Bittorrent.
- 31 Telenet har, med stöd av två andra internetleverantörer i Belgien, Proximus NV och Scarlet Belgium NV, bestritt Mircoms talan.
- 32 Med hänsyn till domen av den 14 juni 2017, Stichting Brein (C-610/15, EU:C:2017:456), som rörde överföring till allmänheten i den mening som avses i artikel 3.1 i direktiv 2001/29, utförd av administratörer av en fildelningsplattform på internet inom ramen för ett peer-to-peer-nätverk, önskar den hänskjutande domstolen få klarlagt om en sådan överföring till allmänheten kan utföras av enskilda användare av ett sådant nätverk, så kallade *downloaders*, som genom att ladda ned delar av en digital fil som innehåller ett upphovsrättsligt skyddat verk samtidigt tillhandahåller dessa delar för nedladdning av andra användare. Dessa användare, som tillhör en grupp personer som laddar ned filer, kallad ”svärmen”, blir därmed själva distributörer av dessa filfragment, i likhet med den ursprungliga distributören, som ligger bakom det ursprungliga tillhandahållandet av filen i nätverket.
- 33 Den hänskjutande domstolen har i detta avseende preciserat dels att filfragmenten inte bara består av delar av den ursprungliga filen, utan av separata krypterade filer som inte kan användas i sig, dels att, på grund av hur Bittorrent-tekniken fungerar, uppladdningen av fragment av en fil, kallad *seed*, i princip sker automatiskt, eftersom denna funktion endast kan elimineras genom vissa program.
- 34 Mircom har emellertid gjort gällande att även uppladdning av filfragment som tillsammans utgör minst 20 procent av den underliggande mediefilen ska beaktas, eftersom det från och med denna procentandel blir möjligt att få en överblick över filen, även om den är fragmentarisk och av en högst osäker kvalitet.
- 35 För det andra hyser den hänskjutande domstolen tvivel om huruvida ett sådant företag som Mircom kan åtnjuta det skydd som direktiv 2004/48 ger, eftersom det inte faktiskt utnyttjar de rättigheter som upphovsmännen till de aktuella filmerna har överlåtit, utan endast begär ersättning av påstådda intrångsgörare, en modell som liknar definitionen av ett ”upphovsrättstroll” (*copyright troll*).
- 36 För det tredje uppkommer även frågan huruvida det var tillåtet för Mircom att samla in ip-adresser med avseende på artikel 6.1 första stycket f i förordning 2016/679.
- 37 Mot denna bakgrund beslutade Ondernemingsrechtbank Antwerpen (Näringsdomstolen i Antwerpen) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:
- ”1) a) Ska nedladdning av en fil via ett peer-to-peer-nätverk och samtidigt tillhandahållande för uppladdning (*seedning*) av delar (*pieces*) (som stundtals är mycket fragmentariska i förhållande till helheten) av denna anses utgöra en överföring till allmänheten i den mening som avses i artikel 3.1 i direktiv 2001/29, trots att dessa enskilda delar som sådana är oanvändbara?

Om denna fråga ska besvaras jakande:

- b) Finns det en bagatellgräns då seedning av dessa delar skulle utgöra en överföring till allmänheten om den överskrids?

- c) Är det en relevant omständighet att seedning sker automatiskt (till följd av inställningarna i Bittorrent-klientprogrammet) och således kan ske utan att användaren märker det?
- 2) a) Kan en person som på grund av avtal innehar upphovsrätt (eller närliggande rättigheter), men själv inte utnyttjar dessa rättigheter, utan endast gör gällande skadeståndsanspråk mot påstådda intrångsgörare – och vars affärsmodell således är beroende av förekomsten av piratkopiering i stället för dess bekämpning – utnyttja samma rättigheter som enligt kapitel II i direktiv 2004/48 tillerkänns upphovsmän och licenstagare, vilka utnyttjar upphovsrätt på ett normalt sätt?
- b) Hur kan licenstagaren i detta fall ha lidit skada (i den mening som avses i artikel 13 i direktiv 2004/48) till följd av intrånget?
- 3) Är de faktiska omständigheter som angetts i fråga 1 och 2 ovan relevanta inom ramen för intresseavvägningen mellan säkerställande av skyddet av immateriella rättigheter å ena sidan och de rättigheter och friheter som garanteras av [Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna] såsom respekt för privatlivet och skydd av personuppgifter å andra sidan, i synnerhet inom ramen för en proportionalitetsprövning?
- 4) Är systematisk registrering och allmän bearbetning av ip-adresser som tillhör en 'svärm' av 'seeders' (av licenstagaren själv och av tredje part på uppdrag av licenstagaren) mot bakgrund av dessa omständigheter laglig enligt [förordning 2016/679], närmare bestämt enligt dess artikel 6.1 f?"

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

- 38 Det ska inledningsvis erinras om att enligt det förfarande för samarbete mellan nationella domstolar och EU-domstolen som införts genom artikel 267 FEUF ankommer det på EU-domstolen att ge den nationella domstolen ett användbart svar, som gör det möjligt för den domstolen att avgöra det mål som den ska pröva. I detta syfte kan EU-domstolen behöva omformulera de frågor som hänskjutits. EU-domstolen ska nämligen tolka alla bestämmelser i unionsrätten som de nationella domstolarna behöver för att avgöra de mål som är anhängiga vid dem, även om dessa bestämmelser inte anges uttryckligen i de frågor som dessa domstolar har ställt (dom av den 19 december 2019, *Nederlands Uitgeversverbond och Groep Algemene Uitgevers*, C-263/18, EU:C:2019:1111, punkt 31 och där angiven rättspraxis).
- 39 I detta syfte kan domstolen, utifrån samtliga uppgifter som den nationella domstolen har lämnat, och i synnerhet utifrån skälen i beslutet om hänskjutande, avgöra vilka delar av unionsrätten som behöver tolkas med hänsyn till saken i det nationella målet (dom av den 19 december 2019, *Nederlands Uitgeversverbond och Groep Algemene Uitgevers*, C-263/18, EU:C:2019:1111, punkt 32 och där angiven rättspraxis).
- 40 I förevarande fall har den hänskjutande domstolen ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida begreppet överföring till allmänheten i artikel 3.1 i direktiv 2001/29 omfattar delning, i ett peer-to-peer-nätverk, av ibland mycket fragmentariska delar av en mediefil som innehåller ett skyddat verk. Som generaladvokaten påpekat i punkt 34 i sitt förslag till avgörande tycks det i förevarande fall snarare vara artikel 3.2 c i direktivet som skulle kunna vara tillämplig, eftersom målet rör rättigheterna för framställare av filmer.

- 41 Eftersom unionslagstiftaren inte har uttryckt någon annan avsikt, ska uttrycket ”tillgängliggörande för allmänheten”, som i artikel 3.1 i direktiv 2001/29 används som ett uttryck för upphovsmännens ensamrätt att tillåta eller förbjuda varje ”överföring till allmänheten”, och det identiska uttryck som förekommer i artikel 3.2 i direktivet, vilket avser en ensamrätt som tillkommer innehavare av närstående rättigheter, tolkas på så sätt att de har samma innebörd (se, analogt, dom av den 2 april 2020, Stim och SAMI, C-753/18, EU:C:2020:268, punkt 28 och där angiven rättspraxis).
- 42 Mot bakgrund av dessa överväganden ska den första frågan omformuleras på så sätt att den hänskjutande domstolen har ställt den för att få klarhet i huruvida artikel 3.1 och 3.2 i direktiv 2001/29 ska tolkas så, att begreppet tillgängliggörande för allmänheten i den mening som avses i dessa bestämmelser omfattar uppladdning från terminalutrustningen tillhörande en användare av ett peer-to-peer-nätverk till sådan utrustning tillhörande andra användare av nätverket av fragment av en mediefil innehållande ett skyddat verk vilka tidigare laddats ned av denna användare, trots att dessa fragment inte är användbara i sig om de inte överförs i viss hastighet och uppladdningen automatiskt genereras av programvaran för delning mellan klient och Bittorrent till följd av hur denna programvara är konfigurerad.
- 43 Domstolen konstaterar inledningsvis att dessa filfragment, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 48 i sitt förslag till avgörande, inte utgör delar av verk, utan delar av de filer som innehåller verken, vilka används för överföringen av dessa filer enligt Bittorrent-protokollet. Att de fragment som överförs inte i sig kan användas saknar dock betydelse, eftersom de tillgängliggör den fil som innehåller verket, det vill säga verket i digital form.
- 44 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 49 i sitt förslag till avgörande skiljer sig peer-to-peer-nätverkens funktion i allt väsentligt inte från internet i allmänhet eller, närmare bestämt, webben (*World Wide Web*), där filer som innehåller ett verk delas upp i små datapaket som överförs mellan servern och klienten i en slumpmässig ordning och på olika vägar.
- 45 I förevarande fall framgår det av beslutet om hänskjutande att alla användare av peer-to-peer-nätverket enkelt kan återskapa den ursprungliga filen från de fragment som finns tillgängliga i datorerna tillhörande de användare som ingår i samma svärm. Den omständigheten att en enskild användare inte lyckas ladda ned hela den ursprungliga filen hindrar inte att denne tillhandahåller andra användare (*peers*) de delar av denna fil som denne faktiskt har lyckats ladda ned från sin dator, och denne bidrar därmed till att skapa en situation där samtliga användare i kretsen i slutändan får tillgång till hela filen.
- 46 För att fastställa att det i en sådan situation föreligger ett ”tillgängliggörande”, i den mening som avses i artikel 3.1 och 3.2 i direktiv 2001/29, är det inte nödvändigt att styrka att den berörda användaren tidigare har laddat ned ett visst antal fragment som motsvarar en miniminivå.
- 47 För att det ska föreligga en ”överföring” och, följaktligen, ett tillgängliggörande, räcker det i slutändan att verket görs tillgängligt för en publik på ett sådant sätt att de personer som tillhör denna kan få tillgång till verket, från en plats och vid en tidpunkt som de själva väljer. Det är inte avgörande huruvida de använder sig av denna möjlighet eller inte (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 augusti 2018, Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, punkt 20). Begreppet överföring omfattar i detta avseende alla sändningar av skyddade verk, oberoende av vilka medel eller tekniska processer som används alla överföringar av skyddade verk, oberoende av vilka medel eller tekniska processer som används (dom av den 29 november 2017, VCAST, C-265/16, EU:C:2017:913, punkt 42 och där angiven rättspraxis).

- 48 Varje handling genom vilken en användare ger tillgång till skyddade verk, med full kännedom om konsekvenserna av sitt handlande, kan således utgöra en överföring såvitt avser artikel 3.1 och 3.2 i direktiv 2001/29 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 mars 2021, VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, punkt 30 och där angiven rättspraxis).
- 49 Vad gäller förevarande fall framgår det att varje användare av det aktuella peer-to-peer-nätverket som inte avaktiverat uppladdningsfunktionen i programmet för delning mellan klient och Bittorrent laddar upp de fragment av mediefiler som de tidigare laddat ned på sin dator. Under förutsättning att det visar sig, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera, att de berörda användarna av nätverket har anlitat denna programvara genom att ge sitt samtycke till att den används efter att i vederbörlig ordning ha informerats om dess egenskaper, ska de anses agera med full kännedom om sitt beteende och de konsekvenser det kan ha. När det väl har fastställts att de aktivt har anslutit sig till en sådan programvara, förtas inte avsiktligheten i deras beteende av att denna programvara automatiskt genererar uppladdning.
- 50 Även om det av det ovan anförda följer att de berörda användarnas beteende, med förbehåll för den prövning av de faktiska omständigheterna som ankommer på den hänskjutande domstolen, kan utgöra ett tillgängliggörande av ett skyddat verk eller annat alster, ska det därefter prövas huruvida ett sådant handlande utgör ett tillgängliggörande för "allmänheten" i den mening som avses i artikel 3.1 och 3.2 i direktiv 2001/29.
- 51 För att omfattas av begreppet "tillgängliggörande för allmänheten" i den mening som avses i denna bestämmelse ska verken eller andra skyddade alster faktiskt göras tillgängliga för en publik. Tillgängliggörandet avser ett obestämt antal potentiella mottagare och förutsätter ett någorlunda stort antal personer. Det krävs dessutom att tillgängliggörandet sker på ett specifikt tekniskt sätt som skiljer sig från dem som dittills använts eller, om så inte är fallet, inför en ny publik, det vill säga en publik som innehavaren av upphovsrätten eller de närstående rättigheterna inte redan beaktat när den gett sitt tillstånd till det ursprungliga tillgängliggörandet av verket eller andra skyddade alster för allmänheten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 mars 2021, VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, punkterna 31 och 32 och där angiven rättspraxis).
- 52 När det gäller peer-to-peer-nätverk har domstolen redan slagit fast att tillgängliggörande och drift av en delningsplattform på internet som, genom indexering av metadata om skyddade verk och tillhandahållandet av en sökmotor, gör det möjligt för användarna av denna plattform att lokalisera och dela dessa verk inom ramen för ett sådant nätverk utgör en överföring till allmänheten i den mening som avses i artikel 3.1 i direktiv 2001/29 (dom av den 14 juni 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, punkt 48).
- 53 Såsom generaladvokaten har konstaterat i punkterna 37 och 61 i sitt förslag till avgörande utgörs peer-to-peer-nätverket i egentlig mening av dessa användares datorer som delar samma fil, kallat "svärmen", i vilket de spelar samma roll som serverna för webbens funktion.
- 54 Det är utrett att ett sådant nätverk används av ett betydande antal personer, vilket för övrigt framgår av det stora antalet ip-adresser som Mircom har registrerat. Dessa användare kan, när som helst och samtidigt, få tillgång till de skyddade verk som delas genom denna plattform.
- 55 Detta tillhandahållande riktar sig följaktligen till ett obestämt antal potentiella mottagare och förutsätter ett någorlunda stort antal personer.

- 56 Eftersom det i förevarande fall rör sig om verk som publicerats utan rättsinnehavarnas tillstånd, ska det även anses föreligga ett tillgängliggörande för en ny publik (se, analogt, dom av den 14 juni 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, punkt 45 och där angiven rättspraxis).
- 57 Även om det skulle konstateras att ett verk tidigare har publicerats på en webbplats, utan begränsningar som förhindrar nedladdning och med tillstånd från innehavaren av upphovsrätten eller de närstående rättigheterna, innebär den omständigheten att användare såsom de i det nationella målet genom ett peer-to-peer-nätverk har laddat ned delar av filen som innehåller verket på en privat server, och därefter tillgängliggjort dessa delar inom nätverket genom uppladdning, att dessa användare spelat en avgörande roll för verkets tillgängliggörande för en publik som rättsinnehavaren inte beaktade när denne lämnade tillstånd till den ursprungliga överföringen (se, analogt, dom av den 7 augusti 2018, Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, punkterna 46 och 47).
- 58 Att tillåta ett sådant tillgängliggörande genom uppladdning av ett verk utan att rättsinnehavaren kan göra gällande de rättigheter som föreskrivs i artikel 3.1 och 3.2 i direktiv 2001/29 skulle strida mot den skäliga balans som avses i skälen 3 och 31 i det direktivet och som i den digitala miljön ska vidmakthållas mellan, å ena sidan, intresset för innehavare av upphovsrätt och närstående rättigheter att skydda sina immateriella rättigheter, som garanteras i artikel 17.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan), och, å andra sidan, skyddet för de intressen och grundläggande rättigheter som de som utnyttjar skyddade alster har, särskilt deras yttrandefrihet och informationsfrihet, som garanteras genom artikel 11 i stadgan, samt för allmänintresset (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 mars 2021, VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, punkt 54 och där angiven rättspraxis). Ett åsidosättande av denna balans skulle dessutom strida mot huvudsyftet med direktiv 2001/29, vilket, såsom framgår av skälen 4, 9 och 10 i direktivet, är att införa en hög skyddsnivå till förmån för rättsinnehavarna, vilket gör det möjligt för dem att få en skälig ersättning för utnyttjandet av sina verk eller andra skyddade alster, bland annat i samband med tillgängliggörande för allmänheten.
- 59 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den första frågan besvaras enligt följande. Artikel 3.1 och 3.2 i direktiv 2001/29 ska tolkas så, att begreppet tillgängliggörande för allmänheten i den mening som avses i dessa bestämmelser omfattar uppladdning från terminalutrustning tillhörande en användare av ett peer-to-peer-nätverk till sådan utrustning tillhörande andra användare av nätverket av fragment av en mediefil innehållande ett skyddat verk vilka tidigare laddats ned av denna användare, trots att dessa fragment inte är användbara i sig om de inte överförs i viss hastighet. Det saknar betydelse att denna uppladdning automatiskt genereras av programvaran för delning mellan klient och Bittorrent, till följd av konfigurationerna i denna, när användaren anslutit sig till denna programvara från den terminalutrustning från vilken nämnda uppladdning sker och gett sitt samtycke till att programvaran används efter att i vederbörlig ordning ha informerats om dess egenskaper.

Den andra frågan

- 60 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida direktiv 2004/48 ska tolkas så, att en person som genom avtal innehar vissa immateriella rättigheter men som inte själv utnyttjar dem, utan endast begär skadestånd från påstådda intrångsgörare, kan komma i åtnjutande av de åtgärder, förfaranden och sanktioner som föreskrivs i kapitel II i direktivet.

- 61 Denna fråga ska förstås så, att den omfattar tre delar, nämligen för det första om en sådan person som Mircom har rätt att väcka talan om att de åtgärder, förfaranden och sanktioner som föreskrivs i kapitel II i direktiv 2004/48 ska tillämpas, för det andra om en sådan person kan ha lidit skada i den mening som avses i artikel 13 i direktivet och för det tredje om dennes begäran om information enligt artikel 8 jämförd med artikel 3.2 i direktivet kan tas upp till sakprövning.
- 62 När det gäller den första delen, om Mircoms talerätt, erinrar domstolen om att den som ansöker om att de åtgärder, förfaranden och sanktioner som föreskrivs i kapitel II i direktiv 2004/48 ska vidtas ska omfattas av någon av de fyra personkategorier eller organ som räknas upp i artikel 4 a–d i direktivet.
- 63 Dessa kategorier omfattar för det första innehavare av immateriella rättigheter, för det andra alla andra personer som får utnyttja dessa rättigheter, i synnerhet licenstagare, för det tredje organ som förvaltar kollektiva immateriella rättigheter och som regelmässigt anses ha rätt att företräda innehavare av immateriella rättigheter och för det fjärde organ som tillvaratar branschintressen och som regelmässigt anses ha rätt att företräda innehavare av immateriella rättigheter.
- 64 Till skillnad från innehavare av immateriella rättigheter, vilka avses i artikel 4 a i direktiv 2004/48, måste dock i enlighet med skäl 18 i direktivet de tre kategorier av personer som avses i artikel 4 b–d i direktivet dessutom ha ett direkt intresse av att dessa rättigheter tillvaratas och rätt att föra talan inför domstol i den mån detta tillåts i och överensstämmer med bestämmelserna i tillämplig lag (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 augusti 2018, SNB-REACT, C-521/17, EU:C:2018:639, punkt 39).
- 65 I förevarande fall kan det direkt konstateras att Mircom inte är ett organ som tillvaratar branschintressen i den mening som avses i artikel 4 c och d i direktiv 2004/48. Som generaladvokaten påpekat i punkterna 92 och 93 i sitt förslag till avgörande har Mircom nämligen inte, vilket bolaget också självt bekräftat, till uppgift att förvalta sina avtalsparterers upphovsrätt och närstående rättigheter eller att tillvarata avtalsparternas branschintressen, utan söker endast er hålla ersättning för den skada som följer av intrånget i nämnda rättigheter.
- 66 I detta sammanhang ska det påpekas att de organens verksamhet harmoniserats inom unionen genom direktiv 2014/26. Mircoms namn finns dock inte upptaget på den förteckning över kollektiva förvaltningsorganisationer som Europeiska kommissionen offentliggör enligt artikel 39 i det direktivet.
- 67 Vad gäller ställningen som innehavare av immateriella rättigheter, i den mening som avses i artikel 4 a i direktiv 2004/48, kan en sådan innehavare inte uteslutas från tillämpningsområdet för denna bestämmelse på grund av att denne inte har utnyttjat sina immateriella rättigheter, eftersom denna bestämmelse inte fordrar att rättsinnehavaren faktiskt utnyttjar sina rättigheter.
- 68 Det ska i detta hänseende påpekas att den hänskjutande domstolen har kvalificerat Mircom som en person som enligt avtal innehar upphovsrätt eller närstående rättigheter. Under dessa omständigheter ska bolaget ha tillgång till de åtgärder, förfaranden och sanktioner som föreskrivs i direktiv 2004/48, även om företaget inte utnyttjar dessa rättigheter.
- 69 Ett sådant bolag som Mircom skulle dessutom under alla omständigheter kunna anses utgöra en annan person som har tillåtelse att utnyttja de immateriella rättigheterna i den mening som avses i artikel 4 b i direktivet, eftersom en sådan tillåtelse inte heller förutsätter faktiskt utnyttjande av de överlåtna rättigheterna. Huruvida en person klassificeras som en sådan ”annan person” i den

mening som avses i nämnda artikel 4 b ska emellertid, såsom det erinras om i punkt 64 ovan, prövas i enlighet med bestämmelserna i den tillämpliga lagstiftningen. Denna hänvisning ska, mot bakgrund av artikel 2.1 i nämnda direktiv, förstås så, att den avser såväl relevant nationell lagstiftning som, i förekommande fall, unionslagstiftningen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 augusti 2018, SNB-REACT, C-521/17, EU:C:2018:639, punkt 31).

- 70 Den andra delen av den andra frågan avser särskilt den omständigheten att Mircom i förevarande fall inte utnyttjar och inte tycks ha någon avsikt att utnyttja de förvärvade rättigheterna till de verk som är aktuella i målet. Enligt den hänskjutande domstolen är det tveksamt om en sådan person lider skada i den mening som avses i artikel 13 i direktiv 2004/48 om de överlåtna rättigheterna inte utnyttjas.
- 71 Denna fråga avser den skadelidande partens faktiska identitet – vem som i förevarande fall har lidit skada i den mening som avses i artikel 13 i direktivet till följd av intrånget i immateriella rättigheter – det vill säga huruvida skadan i fråga lidits av Mircom eller av producenterna av de berörda filmerna.
- 72 Visserligen kan innehavare av immateriella rättigheter, vilka avses i artikel 4 a i direktiv 2004/48, liksom personer som får utnyttja dessa rättigheter, vilka avses i artikel 4 b i direktivet, i princip lida skada på grund av intrångsgörande verksamhet, eftersom sådan verksamhet, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 70 i sitt förslag till avgörande, kan utgöra hinder för en normal användning av dessa rättigheter eller minska inkomsterna. Det är emellertid också möjligt att en person, som innehar immateriella rättigheter, inskränker sig till att i eget namn och för egen räkning kräva in skadestånd med stöd av fordringar som överlåtits till denne av andra innehavare av immateriella rättigheter.
- 73 I förevarande fall tycks den hänskjutande domstolen anse att Mircom endast väckt talan där i egenskap av förvärvare av rättigheter, som tillhandahåller filmproducenterna i fråga en tjänst bestående i att driva in skadeståndsfordringar.
- 74 Den omständigheten att en sådan person som avses i artikel 4 i direktiv 2004/48 endast väcker en sådan talan i egenskap av förvärvare av rättigheter innebär emellertid inte att denne är utesluten från de åtgärder, förfaranden och sanktioner som föreskrivs i kapitel II i direktivet.
- 75 Det skulle nämligen strida mot det allmänna syftet med direktiv 2004/48, vilket, såsom framgår av skäl 10 i direktivet, bland annat är att säkerställa en hög skyddsnivå för immateriella rättigheter på den inre marknaden (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 januari 2017, NEW WAVE CZ, C-427/15, EU:C:2017:18, punkt 23).
- 76 Det ska i detta hänseende påpekas att en överlåtelse av fordringar inte i sig kan påverka arten av de rättigheter i vilka intrång skett – i förevarande fall de berörda filmproducenternas immateriella rättigheter – bland annat på så sätt att överlåtelsen skulle påverka fastställandet av behörig domstol eller andra processuella omständigheter, såsom möjligheten att ansöka om åtgärder, förfaranden och sanktioner i den mening som avses i kapitel II i direktiv 2004/48 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 maj 2015, CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, punkterna 35 och 36 och där angiven rättspraxis).
- 77 Om en innehavare av immateriella rättigheter väljer att lägga ut indrivning av skadestånd på en utomstående och därvid använder sig av ett specialiserat företag genom överlåtelse av fordringar eller någon annan rättshandling bör den innehavaren följaktligen inte behandlas mindre

förmånligt än en annan innehavare av sådana rättigheter som väljer att göra gällande dessa rättigheter på egen hand. En mindre förmånlig behandling skulle nämligen göra det ekonomiskt mindre attraktivt att på detta sätt anlita utomstående och skulle på sikt beröva innehavare av immateriella rättigheter denna möjlighet, som för övrigt förekommer inom olika rättsområden, såsom skydd för flygpassagerare enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 261/2004 av den 11 februari 2004 om fastställande av gemensamma regler om kompensation och assistans till passagerare vid nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar och om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 295/91 (EUT L 46, 2004, s. 1).

- 78 Vad gäller den tredje delen av den andra frågan hyser den hänskjutande domstolen tvivel om huruvida den begäran om information som Mircom framställt med stöd av artikel 8 i direktiv 2004/48 kan prövas, med tanke på att Mircom inte faktiskt utnyttjar de rättigheter som bolaget förvärvat från de aktuella filmproducenterna. Dessutom finner EU-domstolen att den hänskjutande domstolens hänvisning till möjligheten att kvalificera Mircom som ett upphovsrättstroll (*copyright troll*) ska förstås så att den har tagit upp frågan om bolaget kan ha gjort sig skyldigt till rättsmissbruk.
- 79 För det första förefaller den hänskjutande domstolen tvivla på att Mircom har för avsikt att väcka skadeståndstalan, eftersom det finns starka indicier på att Mircom i allmänhet endast föreslår en uppgörelse i godo i syfte att erhålla en schablonersättning på 500 euro. Enligt artikel 8.1 i direktiv 2004/48 ska en begäran om information framställas i samband med en rättegång om immaterialrättsintrång.
- 80 I likhet med vad generaladvokaten har påpekat i punkt 113 i sitt förslag till avgörande, konstaterar domstolen att strävan efter en uppgörelse i godo ofta är en förberedelse inför en skadeståndstalan i egentlig mening. Detta tillvägagångssätt kan följaktligen inte anses förbjudet inom ramen för det system för skydd av immateriella rättigheter som införts genom direktiv 2004/48.
- 81 Domstolen har redan slagit fast att artikel 8.1 i direktiv 2004/48 ska tolkas så, att den ska tillämpas i en situation där en kärande, efter det att en rättegång avslutats där det fastställts att intrång skett i en immateriell rättighet, i ett separat förfarande begär information om ursprung och distributionsnät för de intrångsgörande varorna eller tjänsterna (dom av den 18 januari 2017, *NEW WAVE CZ*, C-427/15, EU:C:2017:18, punkt 28).
- 82 Samma resonemang ska tillämpas när det gäller ett självständigt förfarande som föregår en skadeståndstalan, såsom det som är aktuellt i det nationella målet, där en kärande i enlighet med artikel 8.1 c i direktiv 2004/48 begär att en internetleverantör, såsom Telenet, som befunnits i kommersiell skala tillhandahålla tjänster som används i intrångsgörande verksamhet, ska lämna ut information som gör det möjligt att identifiera dess kunder, just för att på ett ändamålsenligt sätt kunna väcka talan mot förmodade intrångsgörare.
- 83 Rätten till information enligt nämnda artikel 8 syftar till att genomföra och konkretisera den grundläggande rätten till ett effektivt rättsmedel, som garanteras i artikel 47 i stadgan, och därigenom säkerställa att den grundläggande rätten till egendom, vilken även omfattar immateriell egendom – som skyddas i artikel 17.2 i stadgan – kan utövas effektivt, genom att göra det möjligt för innehavaren av en immateriell rättighet att vidta nödvändiga åtgärder för att skydda denna rättighet (dom av den 9 juli 2020, *Constantin Film Verleih*, C-264/19, EU:C:2020:542, punkt 35).

- 84 Domstolen konstaterar följaktligen att en begäran om av det slag som Mircom framställt i ett administrativt förfarande inte enbart av detta skäl kan avvisas.
- 85 För det andra ska en sådan begäran enligt artikel 8.1 i direktiv 2004/48 vara berättigad och proportionell.
- 86 Domstolen konstaterar, mot bakgrund av övervägandena i punkterna 70–77 ovan, att så kan vara fallet när den begäran som avses i artikel 8.1 har getts in av ett bolag som fått rätt till detta genom avtal med filmproducenterna. Det ankommer emellertid på den hänskjutande domstolen att avgöra huruvida begäran, såsom den konkret formuleras av ett sådant bolag, är välgrundad.
- 87 För det tredje anser den hänskjutande domstolen, med hänvisning till uttrycket ”den otillbörliga vinst som intrångsgöraren har gjort” i artikel 13.1 andra stycket a i direktiv 2004/48 och till villkoret i artiklarna 6.2, 8.1 och 9.2 i samma direktiv, enligt vilket intrång ska begås i kommersiell skala, att unionslagstiftaren här har haft i åtanke en situation som kräver att åtgärder vidtas på ett strukturerat sätt mot spridning av intrång på marknaden, snarare än bekämpande av enskilda intrång.
- 88 Det ska i detta hänseende påpekas att enligt skäl 14 i direktiv 2004/48 ska villkoret att intrång ska begås i kommersiell skala endast gälla de åtgärder avseende bevisning som föreskrivs i artikel 6 i direktivet, de åtgärder avseende rätten till information som föreskrivs i artikel 8 i direktivet och de interimistiska åtgärder, däribland säkerhetsåtgärder, som föreskrivs i artikel 9 i direktivet, utan att det påverkar medlemsstaternas möjlighet att även tillämpa sådana åtgärder på handlingar som inte begåtts i kommersiell skala.
- 89 Detta villkor är emellertid inte tillämpligt på sådana ersättningskrav från den skadelidande parten mot en intrångsgörare som avses i artikel 13 i direktiv 2004/48. Enligt denna bestämmelse kan följaktligen enskilda intrångsgörare åläggas att till immaterialrättsinnehavaren betala skadestånd som är lämpligt i förhållande till den faktiska skada som rättighetshavaren har lidit till följd av intrånget, under förutsättning att de har varit medvetna om eller rimligen borde ha vetat att de gjort sig skyldiga till intrång.
- 90 I samband med en begäran om information enligt artikel 8.1 i direktiv 2004/48 kan villkoret att intrånget ska ha begåtts i ett kommersiellt sammanhang bland annat vara uppfyllt när en annan person än den förmodade intrångsgöraren ”har befunnits i kommersiell skala tillhandahålla tjänster som används i intrångsgörande verksamhet”.
- 91 I förevarande fall riktar sig Mircoms begäran om information, såsom konstateras i punkt 82 ovan, mot en internetleverantör, i egenskap av person som befunnits i kommersiell skala tillhandahålla tjänster som används i intrångsgörande verksamhet.
- 92 I det nationella målet förefaller således Mircoms krav mot Telenet, som i kommersiell skala tillhandahåller tjänster som använts i intrångsgörande verksamhet, uppfylla det villkor som erinras om i punkt 90 ovan.
- 93 Det ankommer dessutom på den hänskjutande domstolen att under alla omständigheter pröva huruvida Mircom missbrukar åtgärder, förfaranden och sanktioner i den mening som avses i artikel 3 i direktiv 2004/48 och i så fall avslå bolagets begäran.

- 94 I artikel 3 i direktiv 2004/48 föreskrivs nämligen en allmän skyldighet att se till att de åtgärder, förfaranden och sanktioner som är nödvändiga för att säkerställa skyddet för de immateriella rättigheter som avses i detta direktiv, däribland den rätt till information som avses i artikel 8 i direktivet, är lojala och rättvisa och tillämpas på ett sätt som säkerställer att de inte missbrukas.
- 95 Huruvida ett sådant missbruk konstateras ingår helt och hållet i bedömningen av de faktiska omständigheterna i det nationella målet och hör således till den hänskjutande domstolens behörighet. Denna kan i detta syfte bland annat undersöka hur Mircom agerar, genom att bedöma hur Mircom föreslår förlikningslösningar för de förmodade intrångsgörarna och genom att kontrollera om bolaget verkligen väcker talan vid domstol i fall då ingen uppgörelse i godo kan nås. Den skulle även kunna pröva om det, mot bakgrund av samtliga särskilda omständigheter i det aktuella fallet, framgår att Mircom i själva verket försöker att, under förevändning av förslag till uppgörelse i godo på grund av påstådda förseelser, utvinna ekonomiska intäkter från de berörda användarnas själva användning av ett peer-to-peer-nätverk, som det aktuella, utan att specifikt försöka bekämpa de upphovsrättsintrång som detta nätverk orsakar.
- 96 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den andra frågan besvaras enligt följande. Direktiv 2004/48 ska tolkas så, att en person som genom avtal innehar vissa immateriella rättigheter men som inte själv utnyttjar dem, utan endast begär skadestånd från påstådda intrångsgörare, kan i princip komma i åtnjutande av de åtgärder, förfaranden och sanktioner som föreskrivs i kapitel II i direktivet, såvida det inte i enlighet med den allmänna skyldigheten i artikel 3.2 i direktivet och på grundval av en omfattande helhetsbedömning visas att begäran utgör missbruk. Vad särskilt gäller en begäran om information med stöd av artikel 8 i direktivet ska den även avslås om den inte är berättigad eller inte är proportionell, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva.

Den tredje och den fjärde frågan

- 97 Det ska inledningsvis påpekas att det nationella målet rör två olika fall av behandling av personuppgifter. Den ena behandlingen har redan tidigare utförts av Media Protector för Mircoms räkning, inom ramen för peer-to-peer-nätverk bestående av registrering av ip-adresserna för de användare vars internetanslutningar påstås ha använts för att vid ett givet tillfälle ladda upp skyddade verk på dessa nätverk. Den andra ska, enligt Mircom, utföras i ett senare skede av Telenet och består i dels att dessa användare identifieras genom att dessa ip-adresser matchas med dem Telenet vid samma tillfälle tilldelat användarna för att genomföra uppladdningen, dels att Mircom underrättas om användarnas namn och adresser.
- 98 Den hänskjutande domstolen har ställt den fjärde frågan för att få klarhet i huruvida den första behandlingen av personuppgifter, vilken redan utförts, och endast denna, är berättigad med hänsyn till artikel 6.1 första stycket f i förordning 2016/679.
- 99 Den hänskjutande domstolen har ställt den tredje frågan för att få klarhet i huruvida de omständigheter som anges i den första och den andra frågan är relevanta för bedömningen av en riktig avvägning mellan å ena sidan de immateriella rättigheterna och å andra sidan skyddet för privatlivet och för personuppgifter, särskilt vid proportionalitetsbedömningen.
- 100 För det fall den hänskjutande domstolen, på grundval av EU-domstolens svar på den första och den andra frågan, skulle komma fram till att Mircoms begäran om information uppfyller villkoren i artikel 8 jämförd med artikel 3.2 i direktiv 2004/48, ska den anses ha ställt den tredje frågan för att få klarhet i huruvida artikel 6.1 första stycket f i förordning 2016/679 under sådana

omständigheter som i det nationella målet ska tolkas så, att den utgör hinder för den andra behandling av personuppgifter i ett senare skede som beskrivs i punkt 97 ovan, trots att begäran uppfyller dessa villkor.

- 101 Mot bakgrund av dessa överväganden och i enlighet med den rättspraxis som det hänvisas till i punkterna 38 och 39 ovan, ska den tredje och den fjärde frågan omformuleras på så sätt att den hänskjutande domstolen har ställt dessa frågor för att få klarhet i huruvida artikel 6.1 första stycket f i förordning 2016/679 ska tolkas så, att den utgör hinder för dels att innehavaren av de immateriella rättigheterna och en tredje part för dennes räkning systematiskt registrerar ip-adresser för användare av peer-to-peer-nätverk vilkas internetanslutning påstås ha använts för intrångsgörande verksamhet, dels att immaterialrättsinnehavaren eller tredje part underrättas om dessa användares namn och postadresser i syfte att kunna väcka skadeståndstalan i tvistemål för en skada som dessa användare påstås ha vållat.
- 102 Vad för det första gäller den tidigare behandlingen av personuppgifter i fråga i målet, ska det erinras om att en dynamisk ip-adress som en leverantör av elektroniska informations- eller kommunikationstjänster registrerar i samband med att en person besöker en webbplats som denna leverantör gör tillgänglig för allmänheten utgör en personuppgift, i den mening som avses i artikel 4 led 1 i förordning 2016/679, i förhållande till leverantören, när denne har tillgång till lagliga medel som gör den möjligt för denne att identifiera den registrerade med hjälp av de ytterligare upplysningar som den registrerades internetleverantör förfogar över (dom av den 19 oktober 2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, punkt 49).
- 103 Registrering av sådana adresser för senare användning i rättsliga förfaranden utgör följaktligen behandling i den mening som avses i artikel 4.2 i förordning 2016/679.
- 104 Detta är även fallet för Mircom, för vars räkning Media Protector samlar in ip-adresser, förutsatt att bolaget har en laglig möjlighet att identifiera innehavarna av internetanslutningarna i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 8 i direktiv 2004/48.
- 105 Enligt artikel 6.1 första stycket f i förordningen är behandling av personuppgifter endast laglig om och i den mån behandlingen är nödvändig för ändamål som rör den personuppgiftsansvariges eller en tredje parts berättigade intressen, om inte den registrerades intressen eller grundläggande rättigheter och friheter väger tyngre och kräver skydd av personuppgifter, särskilt när den registrerade är ett barn.
- 106 Den bestämmelsen föreskriver således tre kumulativa villkor för att personuppgiftsbehandling ska vara tillåten. För det första ska den personuppgiftsansvarige eller den eller de tredje parter till vilka uppgifterna har lämnats ut avse att skydda ett berättigat intresse. För det andra ska personuppgiftsbehandlingen vara nödvändig för att skydda det aktuella berättigade intresset. För det tredje ska den registrerades intressen eller grundläggande fri- och rättigheter inte väger tyngre än nämnda berättigade intresse (se för ett liknande resonemang, avseende artikel 7 f i direktiv 95/46, dom av den 4 maj 2017, Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, punkt 28).
- 107 Eftersom förordning 2016/679 har upphävt och ersatt direktiv 95/46 och de relevanta bestämmelserna i den förordningen i allt väsentligt har samma räckvidd som de relevanta bestämmelserna i direktivet, är domstolens praxis avseende nämnda direktiv i princip även tillämplig med avseende på nämnda förordning (se, analogt, dom av den 12 november 2020, Sonaecom, C-42/19, EU:C:2020:913, punkt 29).

- 108 Vad gäller villkoret att det ska föreligga ett berättigat intresse, ska – med förbehåll för de kontroller som ankommer på den hänskjutande domstolen inom ramen för den andra frågan – den registeransvariges eller tredje parts intresse av att erhålla en personuppgift avseende en person som påstås ha skadat dennes egendom i syfte att väcka talan om skadestånd anses utgöra ett berättigat intresse. Denna bedömning stöds av artikel 9.2 e och f i förordning 2016/679, som föreskriver att förbudet mot behandling av vissa typer av personuppgifter som bland annat avslöjar uppgifter som rör en fysisk persons sexualliv eller sexuella läggning inte ska tillämpas om behandlingen rör personuppgifter som på ett tydligt sätt har offentliggjorts av den registrerade eller är nödvändig för att fastställa, göra gällande eller försvara rättsliga anspråk eller som en del av domstolarnas dömande verksamhet (se för ett liknande resonemang, avseende artikel 8.2 e i direktiv 95/46, dom av den 4 maj 2017, Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, punkt 29).
- 109 Som generaladvokaten påpekat i punkt 131 i sitt förslag till avgörande kan indrivning av fordringar i vederbörlig ordning utgöra ett berättigat intresse som motiverar behandling av personuppgifter i den mening som avses i artikel 6.1 första stycket f i förordning 2016/679 (se analogt, avseende direktiv 2002/58, dom av den 22 november 2012, Probst, C-119/12, EU:C:2012:748, punkt 19).
- 110 Vad gäller villkoret att behandlingen av personuppgifter ska vara nödvändig för att uppnå det berättigade intresset, erinrar domstolen om att undantag från och inskränkningar av principen om skydd av personuppgifter ska inskränkas till vad som är strängt nödvändigt (dom av den 4 maj 2017, Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, punkt 30). Detta villkor skulle kunna vara uppfyllt i förevarande fall, eftersom det, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 97 i sitt förslag till avgörande, ofta endast är möjligt att identifiera innehavaren av anslutningen på grundval av ip-adressen och de uppgifter som tillhandahålls av internetleverantören.
- 111 Vad slutligen gäller villkoret avseende avvägningen mellan de motstående rättigheterna och intressena i fråga beror detta i princip på de konkreta omständigheterna i det enskilda fallet (dom av den 4 maj 2017, Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, punkt 31 och där angiven rättspraxis). Det ankommer på den hänskjutande domstolen att bedöma dessa specifika omständigheter.
- 112 De mekanismer som gör det möjligt att uppnå en korrekt balans mellan dessa olika rättigheter och intressen återfinns i förordning 2016/679 själv (se, analogt, dom av den 29 januari 2008, Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, punkt 66 och där angiven rättspraxis).
- 113 Eftersom de faktiska omständigheterna i målet tycks omfattas av tillämpningsområdena för både förordning 2016/679 och direktiv 2002/58, då de behandlade ip-adresserna utgör både personuppgifter och trafikuppgifter, såsom framgår av ovan i punkt 102 anförda rättspraxis (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 oktober 2020, La Quadrature du Net m.fl., C-511/18, C-512/18 och C-520/18, EU:C:2020:791, punkt 152), ska det prövas om villkoren i direktivet ska beaktas vid bedömningen av om uppgiftsbehandlingen är laglig.
- 114 Som framgår av artikel 1.2 i direktiv 2002/58 jämförd med artikel 94.2 i förordning 2016/679 ska bestämmelserna i direktivet precisera och komplettera förordningen för att harmonisera nationella bestämmelser som är nödvändiga för att bland annat säkerställa en likvärdig skyddsnivå för grundläggande fri- och rättigheter, särskilt rätten till privatliv, när det gäller behandling av personuppgifter inom sektorn för elektronisk kommunikation (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 oktober 2018, Ministerio Fiscal, C-207/16, EU:C:2018:788, punkt 31, och dom av den 6 oktober 2020, La Quadrature du Net m.fl., C-511/18, C-512/18 och C-520/18, EU:C:2020:791, punkt 102).

- 115 Enligt artikel 5.1 i direktiv 2002/58 ska medlemsstaterna förbjuda avlyssning, uppfångande med tekniskt hjälpmedel, lagring eller andra metoder som innebär att kommunikation och därmed förbundna trafikuppgifter kan fångas upp eller övervakas av andra personer än användarna utan de berörda användarnas samtycke, utom när de har laglig rätt att göra detta i enlighet med artikel 15.1 i direktivet. Enligt artikel 6.1 i direktivet ska trafikuppgifter om abonnenter och användare som behandlas och lagras av leverantören av ett allmänt kommunikationsnät eller en allmänt tillgänglig elektronisk kommunikationstjänst utplånas eller avidentifieras när de inte längre behövs för sitt syfte att överföra en kommunikation, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 15.1 i direktivet.
- 116 I nämnda artikel 15.1 avslutas uppräkningslistan av undantag från skyldigheten att garantera konfidentialitet för personuppgifter med en uttrycklig hänvisning till artikel 13.1 i direktiv 95/46, vilken i huvudsak motsvarar artikel 23.1 i förordning 2016/679. Den sistnämnda bestämmelsen tillåter numera, såväl i unionsrätten som i den nationella rätten i den medlemsstat som den personuppgiftsansvarige eller personuppgiftsbiträdet omfattas av, att omfattningen av skyldigheten att iaktta sekretess för personuppgifter inom sektorn för elektronisk kommunikation begränsas genom lagstiftningsåtgärder, när en sådan begränsning är förenlig med grundläggande fri- och rättigheter och utgör en proportionerlig inskränkning i ett demokratiskt samhälle för att garantera bland annat skyddet för andras fri- och rättigheter liksom verkställighet av civilrättsliga krav (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 januari 2008, *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, punkt 53).
- 117 Den omständigheten att artikel 23.1 j i förordningen numera uttryckligen avser verkställighet av civilrättsliga krav ska dessutom tolkas så, att den ger uttryck för unionslagstiftarens avsikt att bekräfta domstolens praxis enligt vilken skyddet av rätten till egendom och de situationer då upphovsmännen försöker erhålla ett sådant skydd i ett tvistemål aldrig fallit utanför tillämpningsområdet för artikel 15.1 i direktiv 2002/58 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 januari 2008, *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, punkt 53).
- 118 För att en behandling såsom registrering av ip-adresser för personer vilkas internetuppkopplingar har använts för att ladda upp filfragment innehållande skyddade verk genom peer-to-peer-nätverk, i syfte att lämna in en begäran om utlämnande av namn och postadresser för innehavare av dessa ip-adresser, ska kunna anses laglig under iakttagande av de villkor som föreskrivs i förordning 2016/679, måste det prövas om denna behandling uppfyller kraven i de ovannämnda bestämmelserna i direktiv 2002/58, som för användarna av elektroniska kommunikationsmedel konkretiserar de grundläggande rättigheterna till respekt för privatlivet och skyddet för personuppgifter (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 oktober 2020, *La Quadrature du Net m.fl.*, C-511/18, C-512/18 och C-520/18, EU:C:2020:791, punkt 109).
- 119 Eftersom begäran om förhandsavgörande inte innehåller några närmare uppgifter om den rättsliga grunden för Mircoms tillgång till de ip-adresser som lagrats av Telenet, kan EU-domstolen inte ge den hänskjutande domstolen vägledning vad gäller frågan huruvida en sådan behandling som den som utförs i ett tidigare led, och som består i att registrera nämnda ip-adresser, strider mot dessa grundläggande rättigheter, mot bakgrund av direktiv 2002/58 och villkoret om avvägning mellan motstående rättigheter och intressen. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att analysera den relevanta nationella lagstiftningen mot bakgrund av unionsrätten, särskilt artiklarna 5, 6 och 15 i direktiv 2002/58.

- 120 Vad för det andra gäller Telenets senare behandling, som består i identifiering av innehavarna av dessa ip-adresser och överföring till Mircom av innehavarnas namn och postadresser, ska det påpekas att en begäran enligt artikel 8 i direktiv 2004/48 som endast avser utlämnande av namn och adresser till de användare som är inblandade i intrångsgörande verksamhet är förenlig med syftet att uppnå en korrekt balans mellan immaterialrättsinnehavarnas rätt till information och rätten till skydd för dessa personuppgifter (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 juli 2020, Constantin Film Verleih, C-264/19, EU:C:2020:542, punkterna 37 och 38 och där angiven rättspraxis).
- 121 Sådana identitetsuppgifter om användarna av elektroniska kommunikationsmedel gör det nämligen normalt inte i sig möjligt att få kännedom om datum, tid, varaktighet och mottagare av den kommunikation som ägt rum, eller på vilka platser kommunikationen ägt rum eller hur ofta den ägt rum med vissa personer under en viss period, vilket innebär att de, bortsett från användarnas kontaktuppgifter, såsom deras identitet och deras adresser, inte ger någon information om kommunikationen och följaktligen deras privatliv. Det ingrepp som en åtgärd avseende dessa uppgifter innebär kan därför i princip inte anses vara allvarligt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 mars 2021, Prokuratuur (Villkor för tillgång till uppgifter om elektronisk kommunikation), C-746/18, EU:C:2021:152, punkt 34 och där angiven rättspraxis).
- 122 I det nationella målet förutsätter emellertid Mircoms begäran om information att Telenet matchar de dynamiska ip-adresser som registrerats för Mircoms räkning med dem som Telenet tilldelade användarna, vilka gjort det möjligt för dem att delta i peer-to-peer-nätverket i fråga.
- 123 Såsom framgår av ovan i punkt 113 angiven rättspraxis avser en sådan ansökan följaktligen en behandling av trafikuppgifter. Rätten till skydd för dessa uppgifter, som tillkommer de personer som avses i artikel 8.1 i direktiv 2004/48, ingår i den grundläggande rätten för var och en att få sina personuppgifter skyddade, vilket garanteras i artikel 8 i stadgan och i förordning 2016/679, i dess preciserade och kompletterade lydelse enligt direktiv 2002/58 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 juli 2015, Coty Germany, C-580/13, EU:C:2015:485, punkt 30).
- 124 Tillämpningen av de åtgärder som föreskrivs i direktiv 2004/48 kan nämligen inte påverka förordning 2016/679 och direktiv 2002/58 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 juli 2015, Coty Germany, C-580/13, EU:C:2015:485, punkt 32).
- 125 Domstolen har redan tidigare slagit fast att artikel 8.3 i direktiv 2004/48 jämförd med artikel 15.1 i direktiv 2002/58 och artikel 7 f i direktiv 95/46, inte hindrar att medlemsstaterna föreskriver en skyldighet att lämna ut personuppgifter till enskilda för att dessa ska kunna väcka talan i tvistemål angående upphovsrättsintrång, men att dessa bestämmelser inte heller ålägger medlemsstaterna att föreskriva en sådan skyldighet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 april 2012, Bonnier Audio m.fl., C-461/10, EU:C:2012:219, punkt 55 och där angiven rättspraxis, och dom av den 4 maj 2017, Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, punkt 34).
- 126 Domstolen konstaterar emellertid att i likhet med artikel 7 f i direktiv 95/46 medför varken artikel 6.1 första stycket f eller artikel 9.2 f i förordning 2016/679 – även om de enligt artikel 288 andra stycket FEUF är direkt tillämpliga i varje medlemsstat – någon skyldighet för tredje man, såsom en internetleverantör, att lämna personuppgifter till enskilda, i egenskap av mottagare i den mening som avses i artikel 4 led 9 i den förordningen, för att de ska kunna väcka talan i tvistemål om upphovsrättsintrång, utan reglerar enbart frågan om lagligheten av den personuppgiftsansvariges eller tredje parts, i den mening som avses i artikel 4 led 10 i förordningen, personuppgiftsbehandling.

- 127 En internetleverantör, såsom Telenet, kan således endast åläggas att lämna en sådan underrättelse på grundval av en sådan åtgärd som avses i artikel 15.1 i direktiv 2002/58, vilken begränsar omfattningen av de rättigheter och skyldigheter som föreskrivs i bland annat artiklarna 5 och 6 i direktivet.
- 128 Eftersom begäran om förhandsavgörande inte innehåller några uppgifter i detta avseende, är det den hänskjutande domstolens sak att pröva den rättsliga grunden för såväl Telenets lagring av ip-adresser som Mircoms eventuella tillgång till dessa adresser.
- 129 Enligt artikel 6.1 och 6.2 i direktiv 2002/58 är nämligen lagring av ip-adresser av leverantörer av elektroniska kommunikationstjänster under längre tid än tilldelningen av adresserna varar i princip inte nödvändig för faktureringen av tjänsterna, vilket innebär att det kan visa sig vara omöjligt att upptäcka brott som begåtts online utan att lagstiftningsåtgärder vidtas med stöd av artikel 15.1 i direktiv 2002/58 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 oktober 2020, La Quadrature du Net m.fl., C-511/18, C-512/18 och C-520/18, EU:C:2020:791, punkt 154).
- 130 Om lagring av ip-adresser med stöd av en sådan lagstiftningsåtgärd eller åtminstone användning av dem för andra ändamål än de som ansågs tillåtna i domen av den 6 oktober 2020, La Quadrature du Net m.fl. (C-511/18, C-512/18 och C-520/18, EU:C:2020:791) ansågs strida mot unionsrätten skulle, såsom generaladvokaten påpekat i punkt 104 i sitt förslag till avgörande, begäran om information i fråga i det nationella målet förlora sitt föremål.
- 131 Om det skulle följa av den hänskjutande domstolens kontroller att det finns nationella lagstiftningsåtgärder, i den mening som avses i artikel 15.1 i direktiv 2002/58, som begränsar räckvidden av artiklarna 5 och 6 i direktivet och som på ett ändamålsenligt sätt skulle kunna tillämpas i förevarande fall, och om det antas att det på grundval av de tolkningsdata som domstolen har tillhandahållit i samtliga föregående punkter ovan även visar sig att Mircom har talerätt och att dess begäran om information är berättigad, proportionell och inte utgör missbruk, ska även den ovannämnda behandlingen av personuppgifter anses laglig i den mening som avses i förordning 2016/679.
- 132 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den tredje och den fjärde frågan besvaras enligt följande. Artikel 6.1 första stycket i förordning 2016/679 jämförd med artikel 15.1 i direktiv 2002/58 ska tolkas så, att den i princip inte utgör hinder för att innehavaren av de immateriella rättigheterna eller en tredje part som för dennes räkning systematiskt registrerar ip-adresser för användare av peer-to-peer-nätverk vilkas internetanslutning påstås ha använts för intrångsgörande verksamhet eller att immaterialrättsinnehavaren eller tredje part underrättas om dessa användares namn och postadresser i syfte att kunna väcka skadeståndstalan i tvistemål för en skada som dessa användare påstås ha vållat. Detta förutsätter dock att rättsinnehavarens och tredje parts initiativ i detta syfte och deras begäran om detta är berättigade, proportionella och inte utgör missbruk och har sin rättsliga grund i en nationell lagstiftningsåtgärd, i den mening som avses i artikel 15.1 i direktiv 2002/58, som begränsar räckvidden för artiklarna 5 och 6 i direktivet.

Rättegångskostnader

- 133 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (femte avdelningen) följande:

- 1) Artikel 3.1 och 3.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/29/EG av den 22 maj 2001 om harmonisering av vissa aspekter av upphovsrätt och närstående rättigheter i informationssamhället ska tolkas så, att uppladdning från terminalutrustningen tillhörande en användare av ett peer-to-peer-nätverk till sådan utrustning tillhörande andra användare av nätverket utgör ett tillgängliggörande för allmänheten i den mening som avses i dessa bestämmelser när uppladdningen avser fragment av en mediefil innehållande ett skyddat verk vilka tidigare laddats ned av denna användare. Det saknar betydelse att denna uppladdning automatiskt genereras av programvaran för delning mellan klient och Bittorrent, till följd av konfigurationerna i denna, när användaren anslutit sig till denna programvara från den terminalutrustning från vilken nämnda uppladdning sker och gett sitt samtycke till att programvaran används efter att i vederbörlig ordning ha informerats om dess egenskaper.
- 2) Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/48/EG av den 29 april 2004 om säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter ska tolkas så, att en person som genom avtal innehar vissa immateriella rättigheter men som inte själv utnyttjar dem, utan endast begär skadestånd från påstådda intrångsgörare, kan i princip komma i åtnjutande av de åtgärder, förfaranden och sanktioner som föreskrivs i kapitel II i direktivet, såvida det inte i enlighet med den allmänna skyldigheten i artikel 3.2 i direktivet och på grundval av en omfattande helhetsbedömning visas att begäran utgör missbruk. Vad särskilt gäller en begäran om information med stöd av artikel 8 i direktivet ska den även avslås om den inte är berättigad eller inte är proportionell, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva.
- 3) Artikel 6.1 första stycket f i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) jämförd med artikel 15.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58/EG av den 12 juli 2002 om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation (direktiv om integritet och elektronisk kommunikation), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/136/EG av den 25 november 2009, ska tolkas så, att den i princip inte utgör hinder för att innehavaren av de immateriella rättigheterna eller en tredje part för dennes räkning systematiskt registrerar ip-adresser för användare av peer-to-peer-nätverk vilkas internetanslutning påstås ha använts för intrångsgörande verksamhet eller att immaterialrättsinnehavaren eller tredje part underrättas om dessa användares namn och postadresser i syfte att kunna väcka skadeståndstalan i tvistemål för en skada som dessa användare påstås ha vållat. Detta förutsätter dock att rättsinnehavarens eller tredje parts initiativ i detta syfte och deras begäran om detta är berättigade och proportionella och inte utgör missbruk och har sin rättsliga grund i en nationell lagstiftningsåtgärd, i den mening som avses i artikel 15.1 i direktiv 2002/58, i dess lydelse enligt direktiv 2009/136, som begränsar räckvidden för artiklarna 5 och 6 i direktivet i ändrad lydelse.

Underskrifter